

Kort gjenfortelling av H.C. Andersens «Snødronningen»

H.C. Andersen forteller historien i eventyret Snødronningen omtrent slik:



Djevelen hadde konstruert et lurt speil. Det var ordnet slik at alt godt og vakkert som gjenspeiles i det umiddelbart ble stygt og kjedelig og vondt å se på. Og nå moret de små djevlene seg ved å reise rundt i verden og speile alt og alle i det – og se hvor kjedelig og trist hele Guds skaperverk kom til å se seg i speilet – og mennesker ble det og, når de så seg selv i speilet. Nå fikk djevlene ideen om at de ville speile den gode Gud selv. Men på vei opp til himmelen lo de så mye av hva som ville skje når Gud reflekterte seg selv at de slapp speilet og det knuste i millioner av biter. Og så gjorde det i grunnen enda mer skade enn før. For noen fikk skår av trollespeilet i hjertet, og de hjertene ble kalde og harde – andre fikk dem i øynene, og da så alt vridt ut, og det var bare kunstigheten, som var interessante for de øynene.

I en fattig bakgård, oppe i to leiligheter under taket, bor to barn, Kaj og Gerda. De leker sammen hver eneste dag. Foreldrene deres hadde funnet ut hvordan de skulle koble sammen de to leilighetene på tvers av hjørnet av taket med to blomsterkasser slik at de fritt kunne gå mellom leilighetene. I kassene vokste det – i tillegg til noen urter – det yndigste lille rosetreet. Barna elsket hverandre og den fine lille rosehagen.

Og Gerdas gamle bestemor fortalte dem eventyr – og noen ganger sang hun et vers for dem

Akk, de søker ydmyke steder,
i støvet for Frelseren gråter,
så får du vår Jesus til å tale,
for rosene vokser i daler. [Brorson: Den yndigste rose er fundet]





En vinter fortalte bestemor dem om snødronningen. Hun snakket om hvor kald hun var og hvordan hun fikk blomster av is til å vokse på vinduene. Der snøfnuggene danset nærmest, var dronningen.

En vårdag, akkurat da Kaj og Gerda lekte på sitt beste, sa Kaj plutselig Au! - det stakk ham i hjertet, og et øyeblikk senere var det som om han fikk noe i øyet. Gerda kunne ikke se noe i øyet hans - ikke så rart, for det var en splint av trolspeilet som hadde kommet inn i øyet hans - og han hadde også fått en i hjertet. Og nå tenkte han plutselig at alt som før var pent og godt var stygt og kjedelig: Å, se som rosene er fulle av

ormer og hvor liten hagen vår er. Det eneste som interesserte ham etter det var noe om matematikk, eller hvordan man regner noe ut, og for den saks skyld hvordan man gjør narr av folk.

Når det nå var vinter igjen, var det én ting Kaj syntes var vakker: snøflakenes uendelig varierte mønstre og strenge geometriske former.

En dag da han lekte på torget med de andre guttene så han snødronningen i sleden hennes. Han bandt sin egen slede til hennes, og hun setter av gårde med ham i flygende fart. Det går så fort at han vil be Fadervår, men han kan bare huske de store tabellene.

Deretter, i det svært lange eventyret i syv episoder, får vi høre om hvordan Gerda drar ut i verden for å finne sin elskede Kaj, som har forsvunnet slik – til slutt kommer hun frem.

Til slutt, på Nordpolen, finner Gerda snødronningens slott. Hun går gjennom de store kalde salene. Og der, der finner hun endelig Kaj. Han sitter helt blå av kulde og flytter rundt på noen store isblokker – han kaller det, det mentale isspillet.

"Men Kaj, søte Kaj" sier Gerda og begynner å gråte. Når Kaj ser tårene hennes, begynner han å gråte også. Og tårene hans vasker bort splinten. Nå kan han se hennes store kjærlighet. "Gerda, søte Gerda" svarer han. Og han blir så snill og varm om hjertet at isbiten smelter bort.

Og så kan de to begynne å reise hjem. Da de dro var de barn, nå er de voksne. Men bestemor sitter fortsatt hjemme. Og nok en gang nynner hun på verset

Akk, de søker ydmyke steder,
i støvet for Frelseren gråter,
så får du vår Jesus til å tale,
for rosene vokser i daler.

